

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: V. H.
nar. X., státní příslušnost X.
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2020, č. j. CPR-25971-2/ČJ-2020-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím žalované bylo zčásti změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 30. 6. 2020, č. j. KRPZ-16697-26/ČJ-2020-150023-SV tak, že část výroku ve znění „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok.“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, na 10 měsíců“. Rovněž byla změněna další část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování“. Další část výroku ve znění „Současné se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území ČR do 10 (deseti) dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ se mění a nově zní „Současné se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území členských států EU do 10 (deseti) dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“. Ve zbylé části pak bylo napadené prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.
2. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), uloženo správní vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k zaměstnání. Po změně prvostupňového správního rozhodnutí žalovaným byla žalobci stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 10 měsíců s tím, že počátek doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinci uplyne doba k vycestování. Na žalobce se nevztahují překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci správního rozhodnutí.

II. Žaloba

3. Žalobce především namítal, že správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a rovněž si neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí dle § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány ani nepostupovaly dle § 2 odst. 1 správního řádu v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a stejně tak i dle § 2 odst. 3 správního řádu, kdy nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce a přijaté řešení nebylo ani v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
4. Žalobce své námitky konkretizoval tak, že v místě pobytové kontroly vykonával práci z vůle svého zaměstnavatele, společnosti PACHOMYY s.r.o., se sídlem Nádražní 1750/19, Mělník, pro kterou měl v době pobytové kontroly vydáno pracovní povolení. Nejednalo se proto o výkon nelegální práce.
5. Žalobce disponoval povolením k zaměstnání od Úřadu práce České republiky č. j. ABA-19087/2019-za na období od 25. 12. 2019 do 23. 3. 2020, u zaměstnavatele PACHOMYY s.r.o., IČ: 05334659, místo výkonu práce: Praha, druh práce: 9333, pomocní manipulační

pracovníci (kromě výroby), přičemž v provozovně společnosti LIGNIS s.r.o., IČ: 48530298, na adrese Koryčany 156, 768 05, okres Kroměříž, se nacházel na základě jednorázového vyslání na pracovní cestu z vůle svého zaměstnavatele, společnosti PACHOMYY s.r.o.

6. Žalobce rovněž absolutně nesouhlasil se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Na Ukrajině totiž v současnosti probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Ten v současnosti nepolevuje na intenzitě, i v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem.
7. Z Informací OAMP vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, neboť incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové obou samozvaných republik dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny, včetně mučení a mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo celé Ukrajiny.
8. Dle názoru žalobce tedy nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pro uložení správního vyhoštění v délce 10 měsíců, ani pro stanovení doby k vycestování 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
9. Žalobce s ohledem na výše uvedené soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Délka uložení správního vyhoštění pak byla stanovena v zákonném rozpětí. Dle názoru žalované nebylo možné od správního vyhoštění upustit a rozhodnutí je přiměřené okolnostem. Navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, přitom též ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění*

k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 6. 2. 2020 byla provedena pobytová kontrola ve firmě Lignis s.r.o., se sídlem Lískovec 156, Koryčany 768 05, okres Zlín, dále též jako („Lignis“), přičemž při pracovní činnosti byl kontrolován žalobce. Žalobce předložil cestovní pas Ukrajiny č. X, ve kterém měl vyznačeno české vízum typu C za účelem zaměstnání č. X platné od 25. 12. 2019 do 23. 3. 2020 na 90 dnů pro 1 vstup. Vstupní razítko na území Schengenského prostoru bylo ze dne 6. 1. 2020 (Polská republika). Z důvodu podezření na zaměstnání žalobce bez povolení k zaměstnání bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. V jeho rámci při své výpovědi žalobce dne 10. 2. 2020 uvedl, že do ČR přicestoval dne 6. 1. 2020 do Brna. Do Koryčan jel sám, přičemž do podniku nastoupil dne 6. 1. 2020. Pracovní dobu měl od 6:00 do 14:30 hod., když bylo více práce, zůstával déle. Příchod i odchod zaznamenávala otiskem palce, plat měl domluven na 80 Kč za odpracovanou hodinu. Za leden dostal 13 000 Kč. Mzdu dostával na účet na Ukrajině. V podniku zadával práci žalobci přímo mistr ve výrobě, který je zaměstnancem podniku. V ČR nepodepsal žádnou smlouvu. Na území ČR a EU nemá žalobce žádné rodinné příslušníky a ani žádné vazby, závazky či pohledávky. K překážkám ve vycestování žalobce uvedl, že žádné nemá. K oblasti (Oděská oblast), kde na Ukrajině žije, žalobce uvedl, že je bezpečná a nic mu tam nehrozí.
14. V rámci správního řízení byl do spisu doložen přehled záznamu docházky žalobce, nájemní a rámcová smlouva o dílo mezi údajným vysílajícím podnikem (PACHOMYY, s.r.o.) a českým zaměstnavatelem (Lignis), sdělení Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště Zlín, ze dne 10. 2. 2020, a povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 10. 2. 2020. Z posledně uvedeného povolení k zaměstnání, vydaného Úřadem práce ČR, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu, vyplývá, že se žalobci vydává povolení k zaměstnání pro českého zaměstnavatele na druh práce 9333 – Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby), a to k místu výkonu práce v Praze na dobu od 25. 12. 2019 do 23. 3. 2020 (zaměstnavatel PACHOMYY s.r.o.). Firma PACHOMYY uzavřela s firmou Lignis Nájemní smlouvu a Rámcovou smlouvu o dílo, přičemž předmětem smlouvy bylo provedení díla spočívajícího v provádění přípravných prací při výrobě komponentů pro interiérové dveře pro společnost Lignis jako objednatele (pronajímatele), když firma Lignis část svých zakázek plní za pomoci subdodavatelů, s nimiž spolupracuje v rámci provozů. Za tím účelem firma Lignis část provozovny pronajímá nájemci (firma PACHOMYY s.r.o.) jako zhotoviteli, jenž pronajatou část provozovny plně využívá ke sjednanému účelu, a to k plnění objednávek ze strany objednatele firma Lignis v oblasti výroby, kontroly a balení zboží (výroba interiérových dveří). Plnění pak mělo být specifikováno v dílčích objednávkách. Žalobce byl ve firmě Lignis zapojen do výrobního programu, kdy jeho úkolem bylo provádět pomocné práce při výrobě komponentů do dveří ve výrobních prostorách společnosti Lignis. Součástí správního spisu je též přehled záznamů docházky žalobce do firmy Lignis. Žalobce pak v rámci výsledku uvedl, že práci mu zajistil P. M. Do práce ve společnosti Lignis nastoupil dne 7. 1. 2020, vykonával zde pomocné práce pro výrobu komponentů do dveří, pracovní dobu měl od 6:00 do 14:30 hod., zůstával ale i déle, příchod i odchod zaznamenával otiskem palce, plat měl domluvený na 80 Kč za odpracovanou hodinu (za leden 13 000 Kč) a dostával jej na účet na Ukrajině (číslo předal Petrovi). Práci žalobci zadával přímo mistr

ve výrobě, coby zaměstnanec podniku. V ČR nepodepisoval žádnou smlouvu. Má pouze rozhodnutí o povolení k zaměstnání v ČR. Na území ČR a EU nemá žádné rodinné příslušníky a nemá zde žádné vazby, závazky ani pohledávky. Neléčí se s žádnou nemocí a v případě návratu na Ukrajinu mu nic nehrozí, může se tam v klidu vrátit. Oblast jeho trvalého pobytu na Ukrajině je bezpečná a nic mu tam nehrozí.

15. Soud k věci dále uvádí, že podle závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat.
16. Soud k věci dále uvádí, že se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze vyhostit cizince až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobci bylo rozhodnutím Úřadu práce ČR, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 10. 10. 2019, č. j. ABA-19087/2019-za, vydáno povolení k zaměstnání pro druh práce „Pomocní manipulační pracovníci“ (kromě výroby), kód 9333 přílohy sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO“), s místem výkonu práce v Praze na dobu od 25. 12. 2019 do 23. 3. 2020.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 5 Azs 132/2014 podrobně vysvětlil důvody pro vydávání povolení k zaměstnání cizince s přesně vymezením místem výkonu práce, druhem práce a také dobou, na kterou se vydává. Účelem posuzované úpravy je zejména zajištění primárního uspokojení potřeb zaměstnání pro občany ČR. Zaměstnávání cizinců je možné pouze tehdy, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Vždy se posuzuje konkrétní situace, a to jak z hlediska určitého místa, tak z hlediska místních poměrů, druhu pracovních pozic a časového období. Vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti nejen v ČR, ale i ve všech členských státech EU, je přístup k zaměstnávání cizinců obecně poměrně restriktivní. Proto jsou povolení k zaměstnání vydávána jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, druhu práce, a to i na určitý čas. Na každé volné pracovní místo je tak vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jiné povolení má. Výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení zaměstnání uveden, je proto nutné považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání.
18. Žalobce byl držitelem povolení k zaměstnání s místem jeho výkonu v Praze a pro druh práce „Pomocní manipulační pracovníci“ (kromě výroby), kód 9333 dle Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO Dělníci v oblasti výstavby budov. Během pobytové kontroly však žalobce vykonával přípravné práce při výrobě komponentů do dveří, a to ve firmě Lignis v Koryčanech na Zlínsku. Je tedy zřejmé, že se přímo nejednalo o práce vymezené žalobci v rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. Žalobce jako cizinec vykonával jiný druh práce, než na který mu bylo vydáno povolení, a tudíž tuto práci vykonával v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Byla tak naplněna skutková podstata obsažená v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na prokázaný výkon

zaměstnání bez povolení k danému druhu zaměstnání, jež žalobce vykonával ve společnosti Lignis.

19. Soud se dále zabýval i otázkou, že žalobce vykonával zaměstnání na jiném místě, než jaké měl uvedeno v platném povolení k zaměstnání z pohledu toho, zda by se mohlo jednat o pracovní cestu. Úvodem je vhodné připomenout, že i přes absenci zvláštní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, je i cizince možné vyslat na pracovní cestu. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. 1 As 67/2013. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod i záměrem zákonodárce promítnutého do § 93 zákona o zaměstnanosti. Dle § 42 odst. 1 zákoníku práce platí, že *[p]racovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.*
20. V rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 48/2013 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, takové vyslání ale musí svým obsahem skutečně odpovídat pracovní cestě. Jinými slovy prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince na jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezuji, zákoník práce pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“. Při posuzování obsahového naplnění pracovní cesty cizince bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech takového vyslání. Vysílat cizince na pracovní cestu v žádném případě nelze dlouhodobě či pravidelně a zneužívat tak pracovní cestu k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat, bude předpokládat častý pobyt cizince na více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce obcházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání. Zaměstnavatel nemůže prostřednictvím pracovní cesty vyslat cizince vykonávat druh práce, na který nemá platné pracovní povolení, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Kromě toho nebyla naplněna ani základní podmínka pracovní cesty – její krátkodobost. Žalobce naopak od počátku pracoval jen ve společnosti Lignis a nijak nekonkretizoval, že by se mělo jednat o jeho vyslání na pracovní cestu. Spis rovněž neobsahuje příkaz k pracovní cestě. Soud na základě shora uvedeného nedospěl k závěru, že by se jednalo o vyslání na pracovní cestu.
21. Výjimku z pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19). Nicméně žádnou takovou skutečnost i vzhledem k relativně krátkému pobytu žalobce na území ČR soud neshledal. V rámci správního řízení neuvedl, že by na území ČR nebo Evropské unie měl nějakou

osobu, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života, ani zde nežije žádná osoba, jež by byla odkázána na jeho péči, případně, vůči níž by měl vyživovací povinnost. K ČR nebo jinému státu Evropské unie nemá ani žádné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Žalobce ani nepřiměřený zásah do práva na rodinný a soukromý život netvrdil. Jak již soud uvedl výše, tak „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015-32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016-22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004-54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016-41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015-43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016-45). Rovněž je třeba připomenout, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, správnímu orgánu tedy nenáleží diskreční oprávnění.

22. V rozhodnutí o správním vyhoštění tedy správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován. Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) podle § 119 zákona o pobytu cizinců vyjadřuje s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a na skutkové okolnosti konkrétního případu dobu, po níž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie. Doba zákazu vstupu se stanoví i s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návrátové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit 3 roky (v posuzované věci). Doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu

tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření.

23. Soud dále k výše uvedenému uvádí, že žalobce byl postižen za jednání uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců s možností zákazu vstupu až na dobu 3 let. Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38; příst. na www.nssoud.cz). Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážet nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. V posuzovaném případě tomu tak nebylo, neboť žalobce takové skutečnosti netvrdil. Správní orgán dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanovil při dolní hranici zákonné sazby, přičemž maximální sazba činila 3 roky. Nutné je zvážit i ochranu soukromého a rodinného života cizince, která může být dotčena uložením správního vyhoštění. Jak však bylo uvedeno výše, žádný zásah do těchto práv u žalobce nenastal. Žalobce na území ČR i EU nemá žádné vazby ani závazky, pobýval zde krátce, celou rodinu má na Ukrajině. S ohledem na vše výše uvedené soud neshledal nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.
24. Pokud jde o žalobní tvrzení, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba 10 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, a též stanovena doba k vycestování z území členských států EU v rozsahu 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, pak k tomu krajský soud uvádí, že žalobce nijak neupřesnil konkrétní důvody a skutkové okolnosti, pro které se domnívá, že nebyly v tomto ohledu splněny podmínky pro takový postup. K takto obecně formulované námitce může krajský soud pouze obecně uvést, že žádné podobné pochybení žalovaného neshledal, když ten postupoval při uložení správního vyhoštění, zákazu vstupu na území členských států EU a stanovení doby k vycestování zcela v souladu se zákonem.
25. Obdobně krajský soud vypořádává žalobní námitky týkající se porušení § 2 odst. 1, 3, 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. K tomuto výčtu zákonných ustanovení žalobce neuvedl žádné skutkové okolnosti, na základě kterých se domnívá, že došlo k porušení uvedených ustanovení. Vzhledem k obecnosti takto formulovaných námitek soud může pouze uvést, že porušení citovaných zákonných ustanovení neshledal.
26. Žalobce v žalobě také uváděl, že nesouhlasí se závěrem o jeho možnosti bezproblémového vycestování na Ukrajinu. Odkazoval k tomu na probíhající válečný konflikt. K tomu soud uvádí, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné

újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018-40). Přitom „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS). Žalobce má místo trvalého bydliště v Oděském regionu, který není místem konfliktu. Žalobce navíc sám při pohovoru uvedl, že oblast jeho trvalého pobytu je bezpečná a nic mu tam nehrozí. Může se tam vrátit. S tímto jsou pak tvrzené obavy žalobce v žalobě v ostrém rozporu (týkající se obav z návratu do vlasti z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině). Též jsou v rozporu s objektivní situací na Ukrajině. Nově tvrzené obavy žalobce z dlouhodobého ozbrojeného konfliktu na Ukrajině tak nejsou vzhledem ke všem ostatním skutkovým zjištěním relevantní. Navíc sám žalobce žádné konkrétní problémy, které by jeho osobě hrozily, neuvedl. Konflikt v Oděské oblasti neprobíhá (konflikt je izolován pouze na východní část Ukrajiny). Soud tedy neshledal, že by u žalobce byly dány důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. února 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.